

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Palkovské a soudkyň JUDr. Evy Placzkové a JUDr. Zuzany Ihnátové ve věci

žalobkyně: **XXX**, IČO **XXX**
sídlem **XXX**
zastoupená advokátem Mgr. **XXX XXX**
sídlem **XXX**

proti
žalovaným: 1. **XXX - XXX XXX XXX**, IČO **XXX** sídlem **XXX**
za níž jedná **XXX** sídlem **XXX**
adresa pro doručování: **XXX XXX, XXX**

2. **XXX XXX**, narozený dne **XXX**
bytem **XXX** zastoupený advokátem JUDr. **XXX**
XXX sídlem **XXX**

o určení vlastnického práva k nemovitým věcem

k odvolání obou žalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 28. 7. 2023, č. j. 18 C 179/2014-522

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se ve výroku o věci samé, tj. v **odstavci I., mění** následovně:

Žaloba o určení, že 1. žalovaná je vlastníkem pozemků parc. č. XXX a parc. č. XXX v k. ú. XXX dle geometrického plánu č. XXX vyhotoveného Ing. XXX XXX pro rozdělení pozemku parc. č. XXX, zapsaného v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště Bruntál, pro obec XXX a k. ú. XXX, se zamítá.

- II. Žalobce je povinen zaplatit na náhradě nákladů řízení 1. žalované částku **10.668 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalobce je povinen zaplatit na náhradě nákladů řízení 2. žalovanému k rukám jeho advokáta částku **63.747 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalobce je povinen zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Bruntále na náhradě nákladů řízení částku **11.086 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Žalobce je povinen zaplatit na náhradě nákladů odvolacího řízení 1. žalované částku **900 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VI. Žalobce je povinen zaplatit na náhradě nákladů odvolacího řízení 2. žalovanému k rukám jeho advokáta částku **10.158 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud určil, že 1. žalovaná je vlastníkem pozemků parc. č. XXX a parc. č. XXX v k. ú. XXX vyznačených v geometrickém plánu č. XXX vyhotoveném Ing. XXX XXX pro rozdělení pozemku parc. č. XXX v obci XXX, k. ú. XXX, jež je nedílnou součástí prvostupňového rozsudku. Žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů prvostupňového řízení a oba žalované zavázal zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Bruntále společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení částku 11.086 Kč ve třídenní lhůtě od právní moci rozsudku.
2. Proti rozsudku podala **1. žalovaná** včasné odvolání, v němž vyjadřovala nesouhlas s jeho obsahem. Zpochybňovala závěr okresního soudu, že tu nejsou mimořádné okolnosti, pro které by měla být zohledněna dobrá víra 2. žalovaného při nabývání pozemků parc. č. XXX a parc. č. XXX v k. ú. XXX do jeho výlučného vlastnictví a zachováno jeho vlastnického právo k těmto pozemkům. Okresní soud se s obranou žalovaných náležitě nvyřadil a nepřihlédl ke konkrétním okolnostem případu dle pokynů obsažených v kasačním rozhodnutí NS ČR; zjištěné skutečnosti nevyhodnotil správně. Žalovaný nabyt pozemek parc. č. XXX za úplatu kupní smlouvou ze dne XXX uzavřenou s restituentem XXX XXX, který pozemek získal od XXX smlouvou o převodu ze dne XXX jako pozemek náhradní. Za předpokladu, že posledně zmíněná smlouva bude vyhodnocena jako absolutně neplatná, bude tím zpochybněno rovněž vlastnické právo 2. žalovaného k nově vzniklému pozemku parc. č. XXX, na který si žalobce nárok nečiní, ačkoli pozemek je také z větší části jeho historickým majetkem. Podle okresního soudu jsou obě převodní smlouvy absolutně neplatné. Okresní soud nepřipustil výjimečné prolomení účinků blokačního ustanovení, § 29 zákona o půdě, ačkoli 2. žalovaný užívá oba nově oddělené pozemky nepřetržitě od roku XXX, na své náklady je zrekultivoval a zvelebil; odstranil z nich dřevěné kůlny (garáže), provedl asanaci zeminy kontaminované oleji a naftou, terénní úpravy a osázel pozemky trvalými porosty. Oba pozemky jsou k pozemku parc. č. XXX přilpoceny a společně s pozemkem parc. č. XXX a stavbou rodinného domu tvoří jeden funkční celek. S přemístěním stávajícího plotu do nově vzniklých hranic „areálu“ 2. žalovaného, jak je okresní soud navrhl provést, byly by spojeny další výdaje. Naproti tomu ekonomický přínos plynoucí z vlastnictví těchto dvou malých pozemků, z nichž jeden je trojúhelníkového tvaru, byl by pro žalobce zanedbatelný ve srovnání s důsledky, které při tomto řešení postihnou 2. žalovaného. Napadený rozsudek se závěrem o absolutní

neplatnosti převodních smluv tak odporuje principu proporcionality. Po zjištění, že pozemek parc. č. XXX, na němž 2. žalovaný zřídil jediný přístup ke svému domu, nebyl v celém rozsahu historickým majetkem žalobce, nechal jej žalobce rozdělit geometrickým plánem na tři části; 2. žalovaný proti rozdělení brojil neúspěšně. Žalobce má zachován přístup k objektu na pozemku parc. č. XXX, tj. ke garáži zhotovené v době totalitního režimu, ze svého pozemku parc. č. XXX, a může vykonávat své vlastnické právo k nemovitostem ve vylučném vlastnictví bez omezení, což ostatně činí. S těmito argumenty 1. žalovaná navrhla rozsudek okresního soudu změnit a žalobu zamítnout.

3. Rovněž **2. žalovaný** napadl rozsudek okresního soudu včasným odvoláním. Shodně s 1. žalovanou argumentoval tím, že pozemek parc. č. XXX v k. ú. XXX nabyt dle kupní smlouvy ze dne XXX od XXX XXX – oprávněné osoby, který pozemek získal na základě veřejné nabídky náhradních pozemků publikované na úřední desce ve XXX v době od XXX do XXX, tedy dle příslušného restitučního předpisu v řádně vedeném procesu. V tomto sporu tak stojí proti sobě dva odlišné restituční nároky. S přihlédnutím k principu materiální publicity a k faktu, že 2. žalovaný pozemek původně označený jako parcela č. XXX nabyt jako fyzická osoba jednající s důvěrou ve správnost zápisu vlastnického práva ve veřejném seznamu (katastru nemovitostí), nemá druhá strana právo namítat, že zápis neodpovídá skutečnosti. Při vážení obou restitučních nároků je třeba mít na paměti rovněž princip právní jistoty. Zjištěné skutečnosti odůvodňují prolomení účinků § 29 zákona o půdě. Oba sporné pozemky mají nepatrnou výměru, tvoří se sousedními pozemky ve vlastnictví 2. žalovaného jeden funkční celek, jsou spolu s pozemkem parc. č. XXX oploceny, v oplocení je zhotovena vstupní brána, na sousedním pozemku parc. č. XXX jsou vedeny inženýrské sítě a příjezdová a přístupová cesta k navazujícímu pozemku parc. č. XXX, na němž 2. žalovaný zhotovil rodinný dům. Odstranění drobných staveb z obou sporných pozemků, jejich rekultivace a osázení ovocnými stromy provedené v minulosti 2. žalovaným vyžadovaly finanční náklady v částce okolo 250.000 Kč. Ekonomický přínos spojený s restitucí těchto pozemků žalobcem je nesrovnatelný se ztrátou, která vznikne 2. žalovanému v případě pozitivního rozhodnutí o žalobě. Za nesprávný označil odvolatel postup, v jehož rámci došlo k rozdělení pozemku parc. č. XXX geometrickým plánem na tři části, neboť nebyla respektována zásada, že věc má být vrácena v tom rozsahu, v jakém byla původnímu vlastníku odňata. Také 2. žalovaný navrhl rozsudek okresního soudu změnit a žalobu v celém rozsahu zamítnout.
4. Žalobce ve vyjádření k oběma odvoláním uvedl, že pozemky parc. č. XXX a parc. č. XXX tvoří přístupovou cestu k domu 2. žalovaného, neboť ta je vedena po pozemku parc. č. XXX, v němž jsou uloženy rovněž inženýrské sítě, jak to odpovídá stavební dokumentaci. Oba sporné pozemky tvoří jediný funkční celek s pozemky žalobce parc. č. XXX, jehož součástí je stavba domu, a parc. č. XXX, jehož součástí je garáž. Vedení inženýrských sítí pod pozemkem ostatně tvoří zásadní překážku vydání nemovitosti církevní společnosti z titulu jejího restitučního nároku. Pokud soud žalobě vyhoví, přístupová cesta k domu 2. žalovaného bude zachována na pozemku parc. č. XXX. Změnu oplocení pozemků 2. žalovaného žalobce zajistí. Navrhl proto rozsudek okresního soudu jako věcně správný potvrdit.
5. Krajský soud přezkoumal rozsudek okresního soudu a řízení jemu předcházející v celém rozsahu postupem dle § 214 odst. 1 o. s. ř. se závěrem, že odvolání žalovaných je důvodné.
6. Podle **§ 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi, dále jen „ZMV“)**, oprávněná osoba může podat soudu žalobu o určení vlastnického práva státu z důvodu, že věc z původního majetku registrovaných církví a náboženských společností byla přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona převedena nebo přešla z majetku státu do vlastnictví jiných osob v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 92/1991 Sb. ..., nebo v rozporu s ustanovením § 29 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění

účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona; lhůta pro uplatnění výzvy k vydání věci počne běžet dnem nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bylo určeno vlastnické právo státu.

7. Podle § 29 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „ZoP“), majetek, jehož původním vlastníkem byly církve, náboženské řády a kongregace, nelze převádět do vlastnictví jiným osobám do přijetí zákonů o tomto majetku.
8. Podle § 3028 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014, není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů.
9. Podle § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, platného do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“), neplatný je právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přičí dobrým mravům.
10. Krajský soud souhlasil se všemi právně významnými skutkovými zjištěními okresního soudu vyloženými v odstavcích 8. - 17. a 20. odůvodnění napadeného rozsudku a pro stručnost na ně v celém rozsahu odkazuje. Tam uvedené skutečnosti plynou z provedených důkazů. Na závěrech o nich tedy nebyl důvod cokoli měnit. Pouze pro přehlednost je shrnuje:
11. Právní předchůdce žalobce XXX bylo před rozhodným obdobím, tj. přede dnem XXX, vlastníkem nemovitostí zapsaných v knihovně vložce č. XXX pro k. ú. XXX, mimo jiné pozemků původ pozemkový katastr parc. č. st. XXX - stavební plocha a parc. č. XXX - neplodná. Oba označené pozemky podle srovnávacího sestavení parcel pak odpovídaly části pozemku zapsaného pod **parc. č. XXX - trvalý travní porost v k. ú. XXX**, u nějž byl jako vlastník v katastru nemovitostí zapsán 2. žalovaný. Identifikaci pozemků podle mapy bývalého pozemkového katastru (PK) se stavem podle geometrického plánu č. XXX, který je součástí napadeného rozsudku, provedl znalec Ing. XXX XXX. Z identifikace plyne, že z pozemku parc. č. XXX - trvalý travní porost v k. ú. XXX byly geometrickým plánem pro dělení pozemku č. XXX vyhotoveným Ing. XXX XXX odměřeny pozemky XXX, XXX a XXX; pozemky **parc. č. XXX**
- trvalý travní porost o výměře XXX m² a **parc. č. XXX** - trvalý travní porost o výměře XXX m² jsou (mimo jiné) částmi dříve existujících pozemků parc. č. XXX původ pozemkový katastr a parc. č. XXX původ pozemkový katastr. Geometrický plán na rozdělení pozemku parc. č. XXX v k. ú. XXX byl zhotoven ze žalobcova podnětu, s odůvodněním, že předmětem žaloby zůstane pouze žalobcův historický majetek a do budoucna bude 2. žalovanému zachován přístup k jeho pozemku parc. č. XXX (nyní XXX) a žalobci k budově na pozemku parc. č. XXX.
12. Poté, kdy byl pozemek označený původně parc. č. XXX v k. ú. XXX rozdělen na tři menší pozemky, jež byly zapsány jako samostatné věci do katastru nemovitostí, a žalobce vzal žalobu týkající se pozemku nyní označeného jako pozemek parc. č. XXX zpět, zůstala předmětem řízení pouze žaloba o určení, že 1. žalovaná je vlastníkem pozemků **parc. č. XXX** a **parc. č. XXX** v k. ú. XXX.
13. Po vydání kasačního rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 8. 2020, č. j. 28 Cdo 1690/2020-392 bylo ze znaleckého posudku Ing. XXX XXX a z odborných vyjádření dotčených společností dále zjištěno, že vodovod a přípojka elektrické energie k domu ve vlastnictví 2. žalovaného jsou uloženy pod povrchem pozemku parc. č. XXX. Tvrzení 2. žalovaného, že přes pozemky parc. č. XXX a parc. č. XXX vedou sítě plynu, elektřiny a elektronických komunikací či vodovod, nebylo prokázáno. V průběhu odvolacího řízení přednesli účastníci shodná tvrzení o tom, že 2. žalovaný z obou dotčených pozemků odstranil po jejich převzetí drobné stavby, provedl na pozemcích terénní úpravy, pozemek parc. č. XXX osázel ovocnými

stromky a oba pozemky připlotil ke svým ostatním pozemkům v této lokalitě. Přístupová a příjezdová cesta k jeho pozemku parc. č. XXX vede po pozemku parc. č. XXX.

14. Na podkladě všech zjištěných skutečností a za použití výše citovaných hmotně-právních ustanovení dospěl krajský soud k částečně odlišnému právnímu závěru, než jaký ve věci přijal soud okresní. Zjištěné skutečnosti jej vedly, ve shodě se soudem okresním, k dílčímu právnímu závěru, že žalobce je oprávněnou osobou dle § 3 zákona č. 428/2012 Sb., a vznikl mu nárok na restituci pozemků nyní označených parc. č. XXX a parc. č. a XXX v k. ú. XXX (tj. **restituční nárok**). Stejně pozemky 2. žalovaný nabyt kupní smlouvou ze dne XXX od XXX XXX, tj. od osoby zapsané v katastru nemovitostí jako vlastník pozemku parc. č. XXX v k. ú. XXX, tedy v dobré víře, že pozemek nabývá od vlastníka. Správnost těchto závěrů žádný z účastníků nezpochybňoval. 2. žalovaný se dovolával ochrany tvrzeného **vlastnického práva nabytého v pozici dobrověrného nabyvatele**. Ve světle závěrů citovaného kasačního rozsudku NS ČR krajský soud vážil, kterému z obou konkurujících si práv má být poskytnuta soudní ochrana, s respektem k závěrům dosavadní judikatury k uvedené problematice, jak jsou v dalších pasážích odůvodnění tohoto rozsudku vyloženy.
15. Okolnost, že nabyvatel nemovitostí představujících původně majetek církve byl při jeho nabytí (za účinnosti blokačního ustanovení, § 29 zákona o půdě) v **dobré víře** plynoucí i ze zapojení veřejnoprávních subjektů do protiprávně realizovaných dispozic, k prolomení blokačních účinků § 29 zákona o půdě bez dalšího nepostačuje. Podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2023 bylo možné, aby v případě, kdy dobrověrný nabyvatel, jehož dobrá víra byla podložena zápisem do katastru nemovitostí, odvozoval své vlastnické právo od osoby, jež měla vlastnické právo nabyt na základě právního úkonu, který se později ukázal absolutně neplatným (tudíž tato osoba ve skutečnosti vlastnické právo nenabyla), se tento nabyvatel stal skutečným vlastníkem věci, a to jinak než vydržením (viz rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia NS ze dne 9. 3. 2016, sp. zn. 31 Cdo 353/2016). Ochranu vlastnického práva nabytého od neoprávněného však bylo možné za výjimečných okolností přiznat pouze v případech, kdy smlouva mezi nabyvatelem a „nevlastníkem“ je neplatná toliko pro počáteční nemožnost plnění, přičemž tato neplatnost je způsobena neplatností předcházející smlouvy mezi původním vlastníkem a „nevlastníkem“.
16. K prolomení účinků § 29 zákona o půdě jsou zapotřebí, vedle dobré víry nabyvatele, i další konkrétní účastníkem řízení tvrzené **okolnosti mimořádného významu**, které odůvodňují poskytnutí ochrany vlastnickému právu nabyvatele. Tyto okolnosti musí být k námitce žalovaného (dobrověrného nabyvatele) zkoumány; mohou se vztahovat k povaze nabývacího titulu, osobě nabyvatele, jeho vztahu k nabytému majetku, předchozí délce užívání, velikosti pozemku a jeho tvaru, dopadu pozbytí majetku do poměrů členů jeho rodiny apod. (nebo může jít o okolnosti původního pozbytí majetku církví). Při střetu dvou základních práv musí obecné soudy nejprve rozpoznat, která základní práva jednotlivých účastníků sporu jsou dotčena, a poté s přihlédnutím ke všem rozhodným okolnostem daného případu rozhodnout tak, aby, je-li to možné, zůstalo zachováno z obou základních práv co nejvíce, a není-li to možné, pak dát přednost tomu základnímu právu, v jehož prospěch svědčí obecná idea spravedlnosti. Případný závěr o neplatnosti právního jednání pro rozpor s § 29 zákona o půdě (podle rozsudku NS ČR ze dne 28. 8. 2017, sp. zn. 28 Cdo 5374/2016) nesmí být prosazován mechanicky, jelikož nelze vyloučit situace, v nichž by nezákonně převedené pozemky měly pro potenciální oprávněnou osobu zcela zanedbatelný užitek v porovnání s újmou, již by pozbytí sporného majetku způsobilo v právní sféře nabyvatele. V podobných případech je třeba zvažovat, zdali je i zde namíste konstatovat prioritu majetkového zájmu církevní právnické osoby, anebo zda je příležitější poskytnout ochranu nabyvateli dotčených objektů, ovšem za striktního předpokladu jeho dobré víry. Je-li ekonomický přínos založený vydáním dotčených zemědělských pozemků oprávněné osobě dle ZMV zcela nepatrný v porovnání s obtížemi, jež by zpochybnění vlastnického práva k nim s ohledem na porušení blokačního ustanovení zákona o půdě způsobilo dobrověrnému

nabyvateli, mohlo by se vyslovení neplatnosti právních úkonů, jimiž bylo s těmito nemovitostmi disponováno, jevit rozporným s principem proporcionality.

17. V dané věci bylo tedy namísto zjišťovat, zda vedle existence **dobré víry** jsou dány **mimořádné okolnosti k zachování vlastnického práva 2. žalovaného**. Krajský soud hodnotil (vedle dobré víry 2. žalovaného při nabývání pozemku původní parc. č. XXX v k. ú. XXX) okolnosti na straně jmenovaného dobrověrného nabyvatele jako mimořádné. Především přihlédl k tomu, že oba pozemky 2. žalovaný užívá od doby jejich nabytí v roce XXX, tedy téměř po dobu 15 let, z pozemků odstranil zchátralé drobné stavby, zrekultivoval je minimálně v rozsahu terénních úprav, pozemek parc. č. XXX osázel ovocnými stromky a spolu s dalšími svými pozemky oba pozemky oplotil. Pozemky parc. č. XXX a parc. č. XXX tak tvoří s dalšími pozemky ve vlastnictví 2. žalovaného jeden funkční celek. Vzhledem k jejich výměře - XXX m² (parc. č. XXX) a XXX m² (parc. č. XXX) - a trojúhelníkovému tvaru jednoho z nich lze důvodně předpokládat, že možnosti hospodářského využití těchto pozemků s přihlédnutím k celkovému rozsahu žalobcova nemovitého majetku jsou mizivé. V případě poskytnutí ochrany vlastnickému právu 2. žalovaného proto žalobce újmu na svých majetkových právech prakticky nepocítí. Přístup ke svému pozemku parc. č. XXX s objektem garáže má přitom zachován z jiného svého pozemku, konkrétně z parcely č. XXX. Okolnost, že jihozápadní hranice obou jeho posledně označených pozemků nebude vedena v jedné přímce, je ve srovnání s ostatními výše uvedenými mimořádnými okolnostmi méně významná až zanedbatelná.
18. Vyjmenované okolnosti odůvodňují v tomto konkrétním případě výjimečné prolomení blokačních účinků ust. § 29 zák. č. 229/1991 Sb., zákona o půdě, a poskytnutí ochrany vlastnickému právu 2. žalovaného. Takové řešení vede k prosazení **principu proporcionality**, při porovnání zanedbatelné žalobcovy újmy s prospěchem, kterého se jím dostane 2. žalovanému; ten v minulosti pozemek parc. č. XXX v k. ú. XXX nabyl od fyzické osoby - restituenta za úplatu a v dobré víře, že jej kupuje od vlastníka, jehož vlastnické právo k věci bylo zapsáno v katastru nemovitostí, a od uvedené doby se k pozemku, resp. ke všem jeho odděleným částem, chová jako jejich vlastník; pozemky upravil a užívá je.
19. Krajský soud s těmito závěry rozsudek okresního soudu podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. **v odstavci I.** výroku **změnil** tak, že žalobu v celém rozsahu zamítl.
20. Podle § 224 odst. 2 a § 142 odst. 1 o. s. ř. je žalobce povinen zaplatit na náhradě **nákladů prvostupňového řízení** procesně úspěšné **1. žalované** částku **10.668 Kč** ve třídní lhůtě od právní moci tohoto rozsudku. Ta sestává z paušální náhrady za účast u 17 úkonů právní služby po 300 Kč podle § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb., tj. 5.100 Kč (za písemné vyjádření k žalobě, za sepis odvolání proti rozsudku okresního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 18 C 179/2014-308, za sepis dovolání proti rozsudku krajského soudu ze dne 30. 10. 2019, č. j. 11 Co 82/2019-336, za přípravu k 6 jednáním okresního soudu konaným ve dnech 9. 6. 2015, 3. 9. 2015, 6. 12. 2016, 12. 12. 2018, 30. 6. 2021 a 24. 7. 2023, za účast u každého z těchto jednání, za účast u jednání krajského soudu dne 8. 2. 2021 a za přípravu k němu), a z cestovních výdajů v souhrnné výši 5.568 Kč v souvislosti s účastí u jednání okresního soudu ve dnech 9. 6. 2015 a 3. 9. 2015, tj. 2 x 908 Kč, souhrnně 1.816 Kč, dne 16. 12. 2016 v částce 869 Kč, dne 12. 12. 2018 v částce 864 Kč, dne 30. 6. 2021 v částce 917 Kč a dne 24. 7. 2023 v částce 1.102 Kč.
21. O náhradě nákladů prvostupňového řízení v poměru mezi žalobcem a **2. žalovaným** bylo rozhodnuto podle stejných ustanovení, neboť 2. žalovaný v řízení před okresním soudem rovněž uspěl, a má právo na plnou náhradu svých nákladů. K těm náleží částka 14.570 Kč **za řízení před okresním soudem předcházející vydání rozsudku ze dne 20. 12. 2018, č. j. 18 C 179/2014-308**, konkrétně odměna advokáta za 4 úkony v sazbě po 3.100 Kč, tj. 12.400 Kč (podle § 9 odst. 4 písm. b) ve spojení s § 7 bod 5. vyhl. č. 177/1996 Sb., za převzetí a přípravu zastoupení, za sepis vyjádření k žalobě a za účast u jednání ve dnech 6. 12. 2016 a 12. 12. 2018), paušální náhrada za stejné 4 úkony po 300 Kč, tj. 1.200 Kč, podle § 13 odst. 4 cit. vyhl., náhrada za

promeškaný čas za 4 započaté půlhodiny po 100 Kč, tj. 400 Kč, podle § 14 odst. 1 písm. a) cit. vyhl., a cestovné v souhrnné částce 570 Kč. Advokát 2. žalovaného cestoval ke každému jednání okresního soudu z místa svého sídla a zpět na vzdálenost 46 km jiným vozidlem, poprvé vozem tov. zn. XXX, reg. zn. XXX s normovanou spotřebou 10,2 l/100 km za použití motorové nafty v ceně 29,50 Kč/1 l podle vyhl. č. 385/2015 Sb., při paušální náhradě 3,80 Kč/1 km. Cestu k jednání dne 12. 12. 2018 vykonal vozidlem tov. zn. XXX, reg. zn. XXX, s normovanou spotřebou 5,3 l/100 km motorové nafty v ceně 29,80 Kč/1 l podle vyhl. č. 463/2017 Sb., při paušální náhradě 4 Kč/1 km podle stejné vyhl.

22. Za další 3 úkony, a to **za sepis odvolání** proti výše označenému prvostupňovému rozsudku, za **dovolání** proti rozsudku krajského soudu ze dne 30. 10. 2019, č. j. 11 Co 82/2019-336, a **za účast u jednání krajského soudu dne 8. 2. 2021**, náleží 2. žalovanému náhrada v částce 11.701 Kč v rozsahu odměny advokáta po 3.100 Kč, tj. 9.300 Kč, paušální náhrady za stejné 3 úkony po 300 Kč, tj. 900 Kč, náhrady za promeškaný čas za 8 započatých půlhodin po 100 Kč, tj. 800 Kč, a cestovného v částce 701 Kč. Advokát cestoval z místa svého sídla do sídla odvolacího soudu a zpět na vzdálenost 120 km stejným vozidlem, jaké použil v případě dopravy k předchozímu jednání okresního soudu, při ceně motorové nafty 27,20 Kč/1 l podle vyhl. č. 589/2020 Sb. a paušální náhradě 4,40 Kč/1 km podle stejné vyhl.
23. V následujícím **řízení před okresním soudem** náleží 2. žalovanému k náhradě odměna advokáta za 2 úkony po 3.100 Kč, tj. 6.200 Kč, za účast u jednání ve dnech 30. 6. 2021 a 24. 7. 2023, paušální náhrada za stejné dva úkony po 300 Kč, tj. 600 Kč, paušální náhrada za promeškaný čas za 8 započatých půlhodin po 100 Kč, tj. 800 Kč, a cestovné v částkách 331 Kč a 300 Kč, souhrnně 8.231 Kč. Advokát cestoval k uvedeným jednáním za použití stejného výše označeného vozidla na vzdálenost 46 km při ceně motorové nafty (od 1. 7. 2023) 47,10 Kč/1 l, paušální náhradě 4,70 /1 km, dle vyhl. č. 467/2022 Sb. K částkám 14.570 Kč, 11.701 Kč a 8.231 Kč (souhrnně 34.502 Kč) je nutno přičíst 21% DPH z uvedené částky, tj. dalších 7.245 Kč, soudní poplatek za dovolání v částce 14.000 Kč a zálohu zaplacenou 2. žalovaným na znalečné v částce 8.000 Kč. Souhrnně tedy 2. žalovaným účelně zaplacené náklady dosahují výše **63.747 Kč**.
24. Podle § 224 odst. 2 a § 148 odst. 1 o. s. ř. je žalobce povinen zaplatit **České republice** na účet Okresního soudu v Bruntále na náhradě nákladů řízení částku **11.086 Kč**. Jedná se o náklady na znalečné, jež byly znalci zaplacený z rozpočtových prostředků soudu.
25. Podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. je žalobce povinen zaplatit **1. žalovanému** na náhradě **nákladů odvolacího řízení** částku **900 Kč**, tj. paušální náhradu za 3 úkony, a to za sepis odvolání proti rozsudku okresního soudu (č. l. 522), za přípravu k odvolacímu jednání a za účast u odvolacího jednání.
26. Dle stejného ust. je žalobce dále povinen zaplatit **2. žalovanému** k rukám jeho advokáta na náhradě nákladů odvolacího řízení částku **10 158 Kč**. Ta sestává z odměny advokáta za 2 úkony po 3.100 Kč, tj. 6.200 Kč (za sepis odvolání a za účast u odvolacího jednání), z paušální náhrady za stejné 2 úkony po 300 Kč, tj. 600 Kč, z náhrady za promeškaný čas v souvislosti s dopravou advokáta z místa jeho sídla k odvolacímu soudu a zpět za 6 započatých půlhodin po 100 Kč, tj. 600 Kč, z cestovného v částce 995 Kč a z 21% DPH ze součtu všech výše vyjmenovaných položek, tj. z částky 8.395 Kč, která se rovná částce 1.763 Kč. Advokát 2. žalovaného cestoval k poslednímu odvolacímu jednání na vzdálenost 130 km opět vozidlem XXX, reg. zn. XXX, s použitím motorové nafty v ceně 38,70 Kč/1 l dle vyhl. č. 398/2023 Sb., při paušální náhradě 5,60 Kč/1 km podle stejné vyhl.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **dovolání přípustné** podle § 237 o. s. ř. Přípustnost dovolání je oprávněněn zkoumat jen dovolací soud. Účastník může podat dovolání do 2 měsíců od doručení

rozsudku odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, a to k Nejvyššímu soudu ČR v Brně.

Ostrava 24. ledna 2024

JUDr. Jana Palkovská v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Kiovská.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 01.03.2024, ve výroku II. až VI. vykonatelnosti dne 05.03.2024. Připojení doložky provedla Anna Moravcová dne 02.05.2024.